

Oblikovanje duhovnikov

Sklepni dokument Plenarnega zbora Cerkve na Slovenskem, Ljubljana, Družina 2002.

(PZ 399) (...) Trojna služba oznanjevanja, podeljevanja zakramentov in služenja v dejavni ljubezni zahteva od duhovnikov, da se Bogu in ljudem popolnoma predajo. Sveti Duh, Duh svetosti, jih za to službo posveti in usposablja.¹ **S Kristusom po Cerkvi z darom službenega duhovništva obdarjeni človek naj se nenehno posvečuje, vsestransko, človeško, duhovno, umsko, pastoralno, sistematično in osebno oblikuje.**²

Foto: Tatjana Splichal

(PZ 401) Duhovniki so danes postavljeni pred velike in številne naloge ter izzive. **Potrebno je nenehno oblikovanje in izobraževanje, medsebojno sodelovanje in širjenje kroga sodelavcev** (prim. ZCP, kan. 279 § 1,2,3). Verniki od duhovnikov upravičeno pričakujejo, da so preprosti in odprti do vsakega človeka, solidarni z ljudmi, v svojem odnosu do sobratov in do škofa pristrčni, da se posvečajo molitvi in oznanjevanju, pospeševanju zakramentalnega

življenja, skrbi za uboge, vodenju občestva vernih, skratka opravičeno, ki so za njihovo poslanstvo osrednjega pomena. Čeprav duhovniki od svojih vernikov pričakujejo, da bodo radi prevzemali tiste naloge, ki niso vezane na duhovniško službo, kot na primer vzdrževanje cerkvenih objektov, skrb za drugo imovino ter vse naloge, ki so v pristojnosti župnijskega sveta, pa morajo biti tudi sami pripravljene na sodelovanje z laiki.

(PZ 403) V Sloveniji predvsem na podeželju obstajajo tudi tradicionalne oblike župnijskega življenja, ki omogočajo ohranjanje klasičnega modela ljudskega duhovnika, kar ga pa lahko zavede v preveliko avtoritarnost in zavest lastne nenadomestljivosti in samozadostnosti. **Nekateri duhovniki težko sprejemajo sodelovanje laikov. Težko obvladljive razmere v večjih mestnih središčih so za duhovnike lahko vzrok za beg v minimalizem ali malodušje (D 22). Na srečanje s temi dejstvi bi morali biti v času študija in vzgoje bogoslovci boljše pripravljene.**

(PZ 404) Naš čas je nov tudi za Cerkev in za duhovnika. **Duhovnikovo življenje in služba se morata prilagoditi vsakemu obdobju in vsakemu življenjskemu okolju. »Zato si moramo s svoje strani prizadevati, da se – kolikor je mogoče – odpremo višjemu razsvetljenju Svetega Duha, da bi odkrili usmeritev sodobne družbe, prepoznali najgloblje duhovne potrebe, da bi določili najpomembnejše konkretne naloge in pastoralne metode, ki si jih je potrebno prisvojiti in tako ustrezno odgovoriti na pričakovanja ljudi.«**³

¹ Prim. Janez Pavel II., *Dal vam bom pastirjev*, 26, 33; Kongregacija za duhovščino, *Duhovnik na pragu tretjega tisočletja*, CD 86, Ljubljana 2000.

² Prim. Kongregacija za duhovščino, *Direktorij za službo in življenje duhovnikov*, CD 56, Ljubljana 1994, 6, 73–80; Janez Pavel II., *Dal vam bom pastirjev*, 70–81.

³ Janez Pavel II., *Dal vam bom pastirjev*, 5.

(PZ 405) **Duhovnikovo delovanje bo znamenje za naš čas, če bo izviralo iz globoke vere, osebne duhovnosti in teološke usposobljenosti ter povezanosti z verniki.** Duhovnost se hrani iz osebne molitve, zakramentalnega življenja, duhovnih vaj, v bratskem pogovoru in drugih srečanjih. **Vedno bolj postaja pomembno sodelovanje med duhovniki samimi,** še posebej izmenjava izkušenj, tudi zaradi enotnejše pastoralne prakse. Najti je potrebno pot do večje solidarnosti v gmotnih zadevah, da ne bo prevelikih razlik. Posebno pozornost je potrebno nameniti starejšim in bolnim duhovnikom.

(PZ 406) **Pri nastavitvah duhovnikov naj škofje upoštevajo darove in sposobnosti posameznikov,** da bi mogli čim bolj razviti svoje darove v službi Božjemu ljudstvu (prim. Š 31). Škof (predstojnik) naj se veliko pogovarja z duhovniki, da jih bo poznal, odkrival njihove talente, pa tudi pomanjkljivosti. Naj se posvetuje z ustrezno personalno komisijo in tistimi odgovornimi, ki poznajo duhovnike. Prav tako je k posvetovanju potrebno pritegniti osebe, ki poznajo razmere, v katere bo duhovnik postavljen, še posebej dekana (prim. ZCP, kan. 524). Načelno velja, da se župnik lahko menja vsakih 15 do 20 let, po kan. 538 § 3 pa je naprošen, naj po izpolnjenem petinsedemdesetem letu starosti da odpoved službe krajevnemu škofu.⁴

---

⁴ Prim. ZCP, kan. 538 § 3.